

סו"ס לא מצינו כנוסח הנ"ל בשום מקום (לע"ע). ומצאתי בסידור עם דא"ח (במקומות עא, ב) בזה"ל: "וזהו שאמר בתוף ובמחול אחר כנבל וכנור", ועכ"ז צריך בירור וחיפוש בהנ"ל.

ב) בענין כיסוי הפסים השחורים בטלית (גדול) שנוהג כ"ק אר"ש, וכבר דנו בזה בכ"מ [וראה בקובץ 'הערות וביאורים' גליון ט' אדר והלאה, ואכ"מ, ומש"כ שם הת' ש. ק. שהרי"ז ענין 'פרקטי' וכו' מובן שמופרך הדבר לגמרי, ופרט עפ"י הידוע גודל הדגשה וזהירות שבדבר (כנראה בחוש)], ולענ"ד הסיבה הפשוטה לדבר היא עפ"י הידוע שהפסים השחורים ה"ה זכר לתכלת (ראה בס' ציצית – הלכה למעשה), והרי בזה"ז אין לנו תכלת, כי א"א למוחין דאבא לירד בזמן הגלות (ראה בלקו"ת שלח מה, ד, ובארוכה באג"ק אדמו"ר מוהר"ש (ע' ח"א ע' שנא), ועפ"י ידוע שהג"ה רלוי"צ ז"ל (אביו של – יבלט"א – כ"ק אר"ש) הקפיד שהטלית תהי' כולה לבן (– ראה ב'כפר חב"ד' גליון 400, ושם, מס' רשימות דברים (חיטריק) בהנ"ל). אך מכיון שרבותינו נשיאנו נהגו בפסים שחורים הנ"ל (ראה ב'כפר חב"ד' בגליון הנ"ל אודות הטלית דכ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, וכן נהג גם בנו – כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע – אחריו) ע"כ נוהג כ"ק אר"ש לכה"פ לכסותם [ולהעיר ממש"כ בלקו"ש פ' שלח תשמ"ט הערה 68, בהנהגת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע בקשר לציציות הט"ק בחוץ וכו' – שנהג לפעמים כך ולפעמים כך, בכדי לתת מקום לב' הדיעות, ועד"ז בהנ"ל, ובכמה ענינים כיו"ב, ואכ"מ]. ולהעיר ממש"כ כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע באג"ק (ח"א עמוד שנא הנ"ל) ד"גם זאת א"א לומר דמשום זה יפטר ממצות תכלת, דודאי המצוה היא מצוה תמידית וכשיש ביכולתינו לקיימה נראה שאנו צריכים לקיימה", ועפ"י – יש לבאר בדרך אפשר הנהגת רבותינו נשיאנו שלא הקפידו שהטלית תהי' כולה לבנה – כהנהגת רלוי"צ ז"ל כנ"ל, ואדרבא, נהגו בפסים שחורים דוקא, ועצ"ע בכ"ז.

ג) בנוסח הקדושה אחרי קדוש קדוש גו' כתוב בסידורים "זון – לעומתם משבחים ואומרים", ואח"ז "קו"ז – ברוך כבוד ה' ממקומו. זון ובדברי קדשך כתוב לאמר וכו'". אמנם ידוע שכ"ק אר"ש נוהג לומר גם מה ששייך להחזן, ולכאורה, טעמא בעי? והנה ממש"כ

בסידורים, עיין להוכיח דהרי"ז שייך רק להחזן, די"ל דהכוונה דמשם
 אומר החזן בקול ולעצמו (משא"כ "קדוש קדוש" ו"ברוך כבוד" — הגם
 שג"ז אומר בקול) (וכמנהג כ"ק אד"ש, ואכ"מ), מ"מ, הרי"ז ביחד עם
 הציבור). אך יש להוכיח מלשון אדה"ז בסידורו: אבל נוסח שמוסיפין
 בשבת אינו מנוסח הקדושה, וא"א אותו במקום שאסור להפסיק,
 עכ"ל. ואם נאמר דגם הנ"ל "מוסיפים" לא הו"ל להביא ממרחק לחמו
 מ"הנוסח שמוסיפין בשבת", אמנם הכרח קבע אינו, די"ל — אף שזה
 דוחק — דל"ד נקיט שבת, אלא שבשבת מוסיפין ספי וכו'. אך יש
 להוכיח מהנ"ל לאידך גיסא, דמכיון דמובן מדבריו דבשבת מוסיפין
 וכו', והרי גם בשבת כתוב "חזן" וכו', וע"כ דגם בזה צריך הקהל
 לאומרו, והכוונה ב"חזן" כנ"ל, דמשם אומרו בקול וכו', וא"כ י"ל
 כן גם בנוגע לחול (ובעצם הענין, ראה בשו"ע אדה"ז סקכ"ה ס"א
 ב' הדיעות בדבר "ויש נוהגין כן מטעם הידוע להם. . . לומר כל נוסח
 הקדושה", וכנ"ל, הרי מדברי אדה"ז בסידורו יש לדייק כן).

